

allerebe er betegnet som „extraordinært“, og Resultatet deraf er da, at Indtægten er omtrent 529,000 Kr. Dette kan jeg naturligvis ikke give ud for at være ganske nøjagtigt, men det er blot en kalkulatorisk Opgivelse. Indtægten er omtrent 529,000 Kr.; Udgiften bliver 461,000 Kr., og hvad der altsaa bliver tilovers til Anvendelse paa de Arbejder, som jeg før paapegede, er 67 a 68,000 Kr., og efter Samtale, som jeg har havt med Folk, der ere noge inde i Forholdene, turde dette endog antages at være meget høit anslaaet. Dette er de virkelige Forhold. Lad os lægge „extraordinært“ og „ordinært“ til Side, og lad os se, hvilke ere de nødvendige Udgifter til Havnens Vedligeholdelse, saaledes som den er nu, samt til Fremme af de Arbejder, som ere paabegyndte? Til disses Beskrivelse har man i det Høieste 60 a 70,000 Kr. om Aaret, hvad der paa ingen Maade vilde slaa til. Derfom altsaa Havnen skal sættes i Stand til — og det anser jeg for at være baade i Havnens og i Alles velforstaaede Interesse — ved sine egne Indtægter at fremme de fornødne Arbejder, som forestaa i en nær Fremtid, og have nogen Udigt til at kunne imødegaa større Forandringer i en fjernere Fremtid, saa maa man enten bibeholde Accisen eller skaffe andre Indtægter, hvilket Sidste for Dieblisset ikke er muligt. Det skulde da være, at den nødvendige Afgift kunde lægges paa Skibsarten, men Skibsartsaafgiften er allerede temmelig trykkende, og i alt Fald hører den ikke til de populære Afgifter, saa jeg tror ikke, at man kan tænke paa nogen Forøgelse ad denne Vej. Jeg kan altsaa ikke se, at der er nogen anden Uvei, end at søge endnu i nogen Tid at beholde Acciseafgiften, som naturligvis ikke er nogen populær eller kjær Afgift for dem, der skulle betale den, det er ligefrem, men om hvilken heller ikke Grosserer-societetet har kunnet udtale, at det var en meget tyngende Afgift. Man vilde naturligvis helst være fri for den, men det er ingen Steder erklæret, at man anser den for at være meget byrdefuld eller tyngende, hvad den heller ikke er. Hele Afgiften er i Gjennemsnit omtrent det, som det ærede Medlem omtalte, 1 pCt. af Toldafgiften. Det er en Afgift, som har bestaaet ikke i 100 Aar, men ret snart i 200 Aar, idet den skriver sig fra 1672, og den har fuldkommen indarbejdet sig i hele Omsætningen. Enhver Kjøbmand, Enhver, der modtager Varer, har den med i sin Kalkule, og jeg er saa fuldstændig af den Mening, som det ærede Medlem, der med megen Kyndighed og Indsigt omtalte disse Forhold, nemlig det ærede kongevalgte Medlem, at Ophevelsen af denne Afgift ikke paa nogen mulig Maade vil kunne fornemmes af det store Publikum, thi det er umuligt at dele ud i Brøt paa Pund eller Sis-pund et Beløb, der er saa lille som 1 pCt. af Toldafgiften. Denne Afgifts Afstaffelse vil altsaa ikke kunne mærkes af det store

Publikum, men jeg tror, som sagt, heller ikke, at den i nogen betydelig Grad tynger paa dem, der skulle bære Byrden, nemlig Kjøbenhavns Handelsstand, eller dem, der indforstribte Varer. Jeg tror, som sagt, at det under nærværende Forhold, naar man ønsker at sætte Havnen i Stand til ved egen Hjælp at kunne udføre saadanne Forandringer, som man fra alle Sider er enig om at betegne som nødvendige og nyttige, er nødvendigt at bevare endnu i nogle Aar denne Indtægtskilde for Havnen. — Der falder nogle smaa Bemærkninger, som kunde give mig Anledning til at udtale mig, men de ere egentlig ikke afgjørende med Hensyn til Bedømmelsen og Opsattelsten af Sagens egentlige Kjerne, og jeg skal derfor forbigaa dem. Jeg kunde have lyst til at have sagt et Par Ord om den mindre Paalidelighed, som den Omstændighed, at Havneraadet indeholder mange Ingeniører, formentlig skulde give dette Raad. Jeg kunde ogsaa sige et Par Ord om, hvad det ærede Medlem her lige over for (Harald Hansen) udtalte, at en Afgjørelse i Borgerrepræsentationen med 24 Stemmer mod 4 ikke betyder det, Afgjørelsen gaar ud paa, men noget Andet, men jeg skal lade Alt dette ligge. Hovedsagen er, at Havnen trænger til Bibeholdelse af Accisen endnu i nogle Aar, hvorlænge, tør jeg ikke sige. Ved Siden deraf skal jeg ogsaa bemærke, at Lovforslaget jo giver Ministeren Bemyndigelse til at nedsette Afgiften paa forskellige Poster, hvilket, hvis der er Anledning dertil, kan ste i en overordentlig vid Udstrækning. Dette kan endog ste paa den Maade, at man nærmer sig til det, som det ærede Medlem her lige over for ansaa for rigtigt, at lægge en Procent paa alle toldbare Varer. Hvorvidt dette kan lade sig gjøre eller ikke, i et Ridsrum, der ligger indenfor de ti Aar, derom skal jeg ikke udtale mig nu, men jeg vil kun sige dette, at derfom Havnen rigeligt er i Stand til ved sine egne Midler at opfylde alle de Formaal, man maa se hen til, saa er der ingen Grund til at bibeholde Afgiften i sin hele Udstrækning. Et vil jeg endnu kun bemærke, uagtet det ogsaa er fremkommet fra det ærede kongevalgte Medlem fra Kjøbenhavn (Kaiser), fordi jeg tillægger det særlig Betydning. Det er nemlig dette, at denne Skat hviler paa Varerne, og er den eneste, der hviler paa disse. Det er ikke alene i Overensstemmelse med rigtige Principer, at Afgifter til Havnen ikke lægges paa Skibe, paa Belastningen alene, men ogsaa paa Værdien af Varerne, der indføres, paa Varerne, men det er ogsaa i Overensstemmelse med, hvad der er Tilfældet i hele det øvrige Land. Næsten alle Havneavgifter omkring i Landets forskjellige Havne ere lagte tilbels og væsentlig paa Varerne og kun tilbels paa Skibene, og det er ikke alene Tilfældet her i Landet, men Forholdet er ordnet paa samme Maade i de tilgrændsende Lande. Hvis vi altsaa nu vilde gaa i den modsatte Retning